

LIBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

DTP: Gelu Iordache

Coperta 1 aparține autoarei

Ilustrații interior: Andrei Hedeș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BANȚA, VILIA

Sălbatic timpul ne petrece : poezie / Vilia Banța. -

Dej : Neuma, 2026

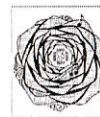
ISBN 978-630-357-029-7

821.135.1

VILIA BANȚA

*Sălbatic
timpul ne petrece*

Poezie

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

I. Jocul cu viața

Poeții-și fac din gânduri	7
Din nisip, piatra strigă	8
Un joc	9
Suflete înrămate	10
Înstrăinare	11
Citadină	13
În neliniștea urbei	15
Ambiguitate	17
Sunt	18
Nescrise file	19
De vânzare	20
Astfel trecea...	21
Nebunul și hoțul de cuvinte	22
Planetă obosită	24
Tu, Planetă Albastră	25
Răbdarea zidurilor	26
Tot mai la nord	27
Ziua mea nebună	28
Un om	29
Alchimie	30
Sunet și lumini	31
Orașul zeu	32
Valsul așteptării	34

Eu și ploaia	35
Scrisoare	36
Tăișul cuvintelor	38
Terapie	40
Nici amintirea umbrelor	41
Cine ești tu?	42
Ferestre spre cer	43
Singurătatea drumului	44
Nebunia cuvintelor	45
Suntem	47
Contrapunct	48
Proust și alte memorii involuntare	49

II. Prin lunca veșniciei

Timpul roade-ncet	52
Ioan în pustiu	53
Drumul spre casă	55
Inima scrie	57
Fir de iarbă	58
Înserare	59
Prin liniștea unei duminici	60
Cuvântul ascuns	61
Singurătate	62
Dezordine	63
Câinii de cenușă	64
Pictesz	65
Prin lunca veșniciei	66
Îl văd pe tata	67
Dincolo de măsura tuturor întâmplărilor	69

Ce-a mai rămas	71
Emblema altui timp	72
Noduri și lumini	73
Într-un amurg la Ipotești	75
Sentimente uitate	76
Lumina	77
Sălbatiche clipe	78
Unde pleci, omule?	79
Jurnalul e viu	81
O nouă zi	82
Motiv 1	83
Motiv 2	84
Motiv 3	85
Motiv 4	86
Motiv 5	87
Tristețea	88
Suflet flămând	89
Mă regăsesc spre lume	90
Prin arterele zilei	91
Noaptea în echilibru	93
Cu viața dând pe dinafară	94
Rai și iad	96
Zidul	97
Mâine	98
Rămâne cuvântul	99
Un nou început	100
Cu umărul întors spre poezie	103
Referințe critice	108

LBRIS

We know
books

I

JOCUL CU VIAȚA

Poeții-și fac din gânduri mănăstiri
și le deschid ferestrele spre cer.

Cuvântul poetului – o întâmplare anume
între pământ și cer,
o înțelegere de taină
între el și Dumnezeu.

Din nisip, piatra strigă
cu tăcerile mele.
Noi nu vedem căderea frunzelor,
ne orbește culoarea.

Altfel, nimic nou,
doar anii la pândă.
Uneori galopând pe
dinlăuntrul nostru.

Ar fi nevoie de încă șapte zile
și încă șapte nopți
să reclădești o altă lume,
Doamne...

Un joc

La început a fost Cuvântul.
Miracol ajuns până la noi
de-acolo de Sus.
Apoi, pe foaia albă,
gândul se umple
din fragmente de gânduri – poeme.
Uneori nu le poți stăvili,
nu le mai poți așeza,
rămâi în urma
călăreților de gânduri,
sălbatici, grăbiți,
care le duc mai departe.
Îi vei ajunge oare
înainte de-a nu-i mai vedea?

E-așa un joc bizar, ca un puzzle,
în care-ai intrat
și dacă te oprești
rămâi suspendat între real și vis,
balans perpetuu între tine și tine.

Suflete înrămate

Pe masă, restul dintr-un poem neterminat.
Clipa, înțepată în perete,
nimicul risipit pe cărări improvizate
spre vârful muntelui
pe care nu l-am urcat niciodată,
inima la celălalt capăt al lumii,
arzând ca o țigară.
Lumea stă la rând
și respiră în cerc,
eu scriu biografia unei pete de sânge,
roșu pe alb, literele se sparg
cu nervii îngălbeniți de rutină.

Din nisip, piatra strigă
cu tăcerile mele.
Astăzi marea e o iluzie
printre țipetele pescărușilor în noapte
și ceasul bunicului întoarce
timpul înapoi.
Suflete înrămate mă privesc
cu ochii lor care-au uitat să vadă.

Înstrăinare

Din gară în gară orele
se scutură în urma trenului,
luminând sângeriu chipuri oboseite.
În dosul pleoapelor –
ziua de mâine
încolăcită pe trupul
șarpelui căzut în adormire.

Trece prin inimi veșnicia
ruginită pe gânduri;
inima – jucărie uitată-ntr-un colț
cândva, undeva,
trăgând timpul înapoi
cu șaptele vântului prin ierburi și ploi,
cu foșnetul frunzei în singuru-i zbor.

Vremurile se schimbă,
fericirea se măsoară în decibeli,
în like-uri pe mobil,
se reînnoiesc aparaturile,
se dilată distanțele între el și ea,
în terapia de grup...
Stăm pe un butoi cu pulbere
pe aceeași bancă.

Poeții frâng lumina cât se poate
spre cele patru zări
pentru noi toți.
Mă doare să gândesc
cum ne-am pierdut.
Încă sunt aici.

Citadină

Dincolo de un perete imaginar
cineva coboară cerul
pe iarba din grădină.
Și stelele îmbracă orașu-n curcubeie,
respiră în umbre geometrizzate,
prin ferestre curge lumina lunii
ca o ploaie fără sfârșit.
Orașul se trezește pe dos
și nu-și găsește axa de rotație.
Și eu, eu unde sunt? Rătăcită
printre silabe, virgule și alte
semne (de-ntrebare, mai ales),
încerc să mă recompun
și să-nțeleg de ce-mi zornăie
prin buzunare anotimpuri
în formă de sfere alergându-se-n cerc
din ce în ce mai repede, mai amețitor...
Mă tem ca dimineața să nu se ascundă,
cu păsări, cu tot, sub cerul căzut
și să triumfe tăcerea.